

Arrest

nr. 348 597 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Grote Bosstraat 21
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat R. JESSEN, *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) maart 1985.

1.2. Verzoeker dient op 18 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 januari 2026 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 januari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (.../ maart 1985 in (...), Luanda. U heeft met M.N. twee kinderen: M.M.N.S. en K.M.P.S.. Uw kinderen verblijven bij uw moeder in (...), Luanda. U heeft geen contact meer met uw (ex-)partner sinds u uit Angola vertrokken bent. Uw vader overleed in 2017. U heeft 4 broers waarvan er 3 in Luanda wonen. Uw vierde broer zou in België zijn, u heeft met hem geen contact.

U woonde het grootste deel van uw leven in de Sapu wijk en werkte een tijd als auto-elektricien. In 2020 kon u via een vriend, J., als koerier gaan werken voor een bedrijf dat verbonden was aan ex-minister van binnenlandse zaken, L.. U vervoerde pakketten van en naar restaurants, soms ook geld. Degene die u uw opdrachten gaf was ene mijnheer J.. In maart 2025 werd u tijdens een rit gecontroleerd door politie terwijl u twee zakken vervoerde. In een daarvan zat geld, in de andere zak zaten chemische producten. U werd vervolgens 5 dagen vastgehouden op het politiekantoor omdat het verboden was om deze producten te vervoeren. Uw neef P., die voor de politie werkte, kon er voor zorgen dat u vrijkwam nadat u een document ondertekende waarin u toegaf schuldig te zijn en u ook bevestigde dat u zou meewerken en informatie over uw werk zou doorgeven.

Na uw vrijlating werd u regelmatig opgebeld door personen die u beschuldigden van een verrader te zijn en doodsb bedreigingen uitspraken. U weet niet wie deze personen waren of waarom ze u bedreigden. U vermoedt dat het personen van uw werk bij het bedrijf van L. waren. U denkt dat zij u verdenken van uw mond voorbij gepraat te hebben, aangezien u zo snel vrij werd gelaten na uw aanhouding. U besprak de bedreigingen met uw neef waarna u 3 dagen later naar (...) verhuisde om er onder te duiken. U veranderde daar van telefoonnummer en daarna hielden de bedreigingen op en deden er zich geen incidenten meer voor. In mei raadde uw neef P. u aan om het land te verlaten omdat het er niet meer veilig zou zijn. Hij regelde uw reis voor u.

Op 16 juni 2025 verliet u Angola. P. bracht u met iemand in contact die met u mee zou reizen. U kon met een vals paspoort Angola verlaten en vloog rechtstreeks naar België. Nadat jullie in Brussel geland waren vroeg hij al uw documenten terug, waarna u hem niet meer terugzag. Op 18 juni 2025 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Angola vreest u gedood te worden door de personen die u telefonisch bedreigden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart (1); uw rijbewijs (2).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

1. U maakte niet aannemelijk dat u werkte voor voormalig minister van binnenlandse zaken, E.C.L., of voor een bedrijf dat aan hem verbonden was.

- U zou uw werk bij L. via een vriend/collega J. verkregen hebben. U weet J.'s volledige naam niet, noch kan u zijn connectie met L. toelichten (CGVS, p. 14-15).

- U kan niet afdoende duiden waarom juist u voor een persoon als L. zou mogen werken. U komt niet verder dan dat u een rijbewijs had en dat u een stabielere job zocht (CGVS, p. 15).

- U verklaarde aanvankelijk dat u chauffeur was voor mijnheer L. (CGVS, p. 14). Even later past u uw verklaringen aan en beweert u dat u voor zijn bedrijf werkte (CGVS, p. 15). U werd tweemaal gevraagd naar de naam van dat bedrijf en tweemaal blijft u in gebreke (CGVS, p. 15).

- Er zouden nog andere mensen in het bedrijf werken maar u weet niets over hen (CGVS, p. 15). Ook over de persoon die u uw orders gaf, mijnheer J., kan u niets vertellen (CGVS, p. 16).

- Uw verklaringen betreffende het moment dat u startte met dit werk zijn niet eensluidend. Bij de DVZ verklaarde u op 20 november 2025 dat u 4 jaar lang regelmatig voor L. werkte (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGGS verklaarde u eerst dat u begon te werken als chauffeur in 2025. Later verklaarde u dat 4 jaar voor L. gewerkt zou hebben (CGVS, p. 20). U hierop gewezen verklaart u dat u sinds 2020 voor hem werkte (CGVS, p. 21).

- U weet over L. slechts dat hij vroeger minister van binnenlandse zaken was. U legt wisselende verklaringen af aangaande uw relatie met hem. U verklaarde aanvankelijk dat u hem wel gezien had, maar niet echt leren kennen. U zou hem wel gesproken hebben (CGVS, p. 15). Later verklaart u dat u met hem geen contact had, dat hij zijn ding deed en u uw werk (CGVS, p. 17).

U kan niet duiden hoe u uw werk kreeg, waarom u gekozen werd, u kan niets over uw collega's vertellen en legt wisselende verklaringen af. Indien u dit werk 4 jaar deed kan redelijkerwijs van uw verwacht worden dat u meer details over zowel uw werk, uw werkgever, als uw collega's zou kunnen vertellen. U blijft hierbij over de gehele lijn in gebreke.

Nu u niet aannemelijk kon maken dat uw werk enige connectie inhield met voormalig minister van binnenlandse zaken, L., kan evenmin aangenomen worden dat u in het kader van uw werkzaamheden voor hem gearresteerd werd, laat staan vervolging te vrezen hebt.

Verder stelt het CGVS het volgende vast:

2. Uw initiële verklaringen bij de DVZ komen op verschillende punten niet overeen met wat u verklaarde voor het CGVS.

- Bij de DVZ verklaarde u dat u na uw arrestatie door de commandant ondervraagd werd, dat u hem vertelde dat u werkte voor L. en ook dat er u vragen gesteld werden over ene B.K. (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat L. en K. ervan beschuldigd werden om geld uit het middenveld ingezet te hebben om huidig President Joao Lourenço te promoten. Bij het CGVS vernoemt u K. in het geheel niet, ook al werd u gevraagd of ze u nog over andere zaken vragen stelden (CGVS p. 24).

- Bij het CGVS verklaarde u dat u na uw vrijlating telefonische oproepen begon te krijgen waarin u beschuldigd werd van verraad en er doodsb bedreigingen geuit werden (CGVS p. 21, 26). Uw neef zou ervoor gezorgd hebben dat u 3 dagen later naar (...) kon verhuizen om daar onder te duiken (CGVS p. 27). U laat duidelijk blijken dat uw neef u hielp het huis te verlaten nadat u hem op de hoogte bracht dat u bedreigd werd, en u dus bent ondergedoken vanwege de telefonische bedreigingen die u ontving en u uiteindelijk ook om deze reden het land verliet.

- Bij de DVZ verklaarde u dat u op de dag van uw vrijlating opgebeld werd door uw neef. Hij zou u verteld hebben dat er mensen achter u aanzaten en dat u niet meer thuis kon blijven. Hierna dook u onder waarna uw neef al uw documenten regelde en u kon vertrekken (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). U vermeldde toen niets over bedreigingen of telefoontjes die u gekregen zou hebben.

De doodsb bedreigingen die u ontving maken de kern van uw asielrelaas uit en zijn in feite de aanleiding voor uw onderduiken en uiteindelijke vertrek. Uw nalaten deze te vermelden bij DVZ, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

3. U verbleef na uw zogenaamde arrestatie nog 3 maanden in Angola, zonder dat u nog bedreigd werd of zonder dat er zich incidenten voordeden. U heeft verder geen enkele informatie over de personen die u bedreigd zouden hebben

- U verklaarde expliciet dat er na uw verhuis naar (...), twee maanden voor uw vertrek uit Angola, niets meer gebeurd is (CGVS, p. 27).

- U gevraagd of u nog bedreigd werd verklaart u dat u van telefoon gewisseld bent en dan niet meer (CGVS, p. 27).

- U zou beslist hebben om Angola te verlaten omdat u bedreigd werd, ook al ondervond u geen enkel probleem meer. De wijk waarin u onderdook bevond zich nabij de wijk waarin u woonde, ze werden slechts gescheiden door een straat (CGVS, p. 12, p. 28).

- U weet tot op vandaag niet wie u bedreigde (CGVS, p. 20, p. 25, p. 26, p. 28) en uit uw verklaringen blijkt niet dat u echt veel moeite deed om dit te achterhalen (CGVS, p. 27-28). U vermoedt dat ze van uw werk waren, maar heeft geen concrete elementen waaruit die deze hypothese zouden kunnen bevestigen (CGVS, p. 25).

4. Uw verklaringen over uw vertrek uit Angola en de personen die u daarbij hielpen overtuigen geenszins.

- U kent uw neef enkel bij zijn voornaam (CGVS, p. 24). Hij is nochtans degene die er voor kon zorgen dat u vrij werd gelaten na uw arrestatie, u na uw vrijlating aanraadde om onder te duiken (CGVS, p. 21), en degene die u hielp om Angola te verlaten (CGVS, p. 28).

- U kent de naam niet van de persoon waarmee u België gereisd zou zijn, degene die ook uw (valse) paspoort bij zich hield (CGVS, p. 28-29).

- U zou niet in het paspoort gekeken hebben waarmee u Angola kon verlaten. U weet niet welke naam er in het paspoort stond, en ook niet of er al dan geen visum in zat (CGVS, p. 29). U verklaarde nochtans dat jullie gecontroleerd werden (CGVS, p. 29), wat een algemeen bekende en dus te verwachten praktijk is op internationale luchthavens. Dat u zou reizen met een vals paspoort, zonder zelfs maar de moeite te nemen de gegevens in het paspoort te bekijken, vormt een onnodig risico dat uw verklaringen over uw reisdocumenten volstrekt ongeloofwaardig maakt.

Aan voorgaande verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en uw rijbewijs worden in deze beslissing niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onterecht heeft besloten dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Hij meent dat hij correcte verklaringen heeft gegeven en dat de motivering van de commissaris-generaal onvoldoende is.

Met betrekking tot zijn verklaringen in het kader van zijn tewerkstelling voor L. stelt verzoeker het volgende:

"Aangezien de tegenpartij van mening is dat de verklaringen van de verzoeker over zijn dienstverband onnauwkeurig, onsamenhangend en ongeloofwaardig zijn:

"U kan niet duiden hoe u uw werk kreeg, waarom u gekozen werd, u kan niets over uw collega's vertellen en legt wisselende verklaringen af. Indien u dit werk 4 jaar deed kan redelijkerwijs van uw verwacht worden dat u meer details over zowel uw werk, uw werkgever, als u collega's zou kunnen vertellen. U blijft hierbij over de gehele lijn in gebreke. »

De tegenpartij is met name van mening dat de verzoeker niet in staat was om op een samenhangende of voldoende gedetailleerde manier te spreken over de volgende punten:

- de band tussen J., de vriend dankzij wie hij deze baan heeft gevonden, en de voormalige minister L., alsook de reden waarom de verzoeker zou zijn gekozen om voor iemand als L. te werken (1)
- zijn exacte functie bij L. (soms als chauffeur voor L., soms als chauffeur voor het bedrijf) en de naam van het bedrijf (2)
- het exacte tijdstip waarop hij begon te werken (3)
- details over zijn collega's en zijn leidinggevende J. (4)
- zijn relatie met L. (5)

1. Met betrekking tot J., de man die hem in contact bracht met deze baan en waarom hij werd gekozen

De tegenpartij motiveert haar beslissing als volgt:

« U zou uw werk bij L. via en vriend/collega J. verkregen hebben. U weet J.s volledige naam niet, noch kan u zijn connectie met L. toelichten (CGVS, p. 14-15).

- U kan niet afdoende duiden waarom juist u voor en persoon als L. zou mogen werken. U komt niet verder dan dat u en rijbewijs had en dat u een stabielere job zocht.»

Een dergelijke motivatie lijkt niet te passen bij de informele context van banen in Angola.

In Angola wordt de arbeidsmarkt gekenmerkt door een hoge werkloosheid en een wijdverbreide structurele informaliteit. Een groot deel van de beroepsbevolking werkt in de informele sector, zonder schriftelijk contract, zonder formele wervingsprocedure, zonder loonstrook en zonder duidelijke administratieve registratie. Banen worden meestal verkregen via persoonlijke relaties, informele aanbevelingen en vertrouwensnetwerken.

In deze context is het volkomen aannemelijk dat de verzoeker zijn baan via een persoonlijk contact heeft gekregen, zonder de volledige identiteit van deze persoon of de exacte details van zijn professionele connecties te kennen. In dit geval kende de verzoeker J. van zijn vorige baan. In Angola is het gebruikelijk om iemand alleen bij zijn voornaam of bijnaam te kennen, vooral in informele werkomgevingen. Professionele relaties zijn niet noodzakelijkerwijs gedocumenteerd of transparant. Van de verzoeker eisen dat hij de hiërarchische of contractuele banden tussen J. en L. nauwkeurig kan uitleggen, komt neer op het projecteren van westerse normen op een Angolese realiteit waarop deze niet van toepassing zijn.

Evenzo is het feit dat de verzoeker niet in detail kan uitleggen waarom hij voor deze baan zou zijn gekozen, geen onwaarschijnlijkheid. In een systeem waarin professionele kansen grotendeels afhankelijk zijn van aanbevelingen en persoonlijk vertrouwen, kan het voldoende zijn om een rijbewijs te hebben, beschikbaar te zijn en te worden aanbevolen door een betrouwbaar persoon. Het gaat hier niet om een competitief proces op basis van geformaliseerde criteria, maar om een pragmatisch en relationeel mechanisme. Het CGRA lijkt een gestructureerde en rationele rechtvaardiging van de keuze van de werkgever te verwachten, terwijl deze beslissingen in de Angolese praktijk informeel en snel kunnen zijn, temeer daar het in dit geval gaat om een voormalig minister die wordt vervolgd wegens corruptie (wat doet vermoeden dat hij werknemers zonder legale status in dienst neemt).

2. Met betrekking tot zijn exacte functie voor L. (soms als chauffeur voor L., soms als chauffeur voor het bedrijf van L.)

De tegenpartij is van mening dat:

« U verklaarde aanvankelijk dat u chauffeur was voor mijnheer L. (CGVS, p. 14). Even later past u uw verklaringen aan en beweert u dat u voor zijn bedrijf werkte (CGVS, p. 15).»

Het gaat hier niet om een echte tegenstrijdigheid, maar om een verduidelijking die de verzoeker tijdens de hoorzitting heeft gegeven. Uit de notulen van de hoorzitting blijkt dat hij spontaan zegt dat hij chauffeur was voor L. (blz. 14). Vervolgens legt hij uit dat hij geen persoonlijke chauffeur was, maar dat hij goederen leverde voor het bedrijf van L.o (blz. 15).

De tegenpartij beweert ook dat de verzoeker nog steeds niet geloofwaardig is wat zijn werk betreft, omdat hij de naam van het bedrijf van L. niet zou kennen.

De verzoeker gebruikt de uitdrukkingen “werken voor het bedrijf van L.” en “werken voor L.” door elkaar. Deze twee formuleringen verwijzen naar dezelfde realiteit en zijn niet tegenstrijdig. Hij werkte voor de activiteit die door deze persoon werd geleid. Bovendien is de informele context van de werkgelegenheid in Angola

zodanig dat niet kan worden vastgesteld of L. zijn activiteit uitoefende via een formeel opgerichte onderneming of als zelfstandige natuurlijke persoon. Het kan de verzoeker dan ook niet worden verweten dat hij dit niet kan preciseren. Het lijkt erop dat hij het begrip "onderneming" gebruikt om de commerciële activiteit van L. aan te duiden, zonder dat deze activiteit in een vennootschap is ondergebracht.

3. Met betrekking tot het exacte tijdstip waarop hij begon te werken

De tegenpartij is van mening dat de verklaringen van de verzoeker over het moment waarop hij is begonnen met werken tegenstrijdig zijn :

« - Uw verklaringen betreffende het moment dat u startte met dit werk zijn niet eensluidend. Bij de DVZ verklaarde u op 20 november 2025 dat u 4 jaar lang regelmatig voor L. werkte (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGGS verklaarde u eerst dat u begon te werken als chauffeur in 2025. Later verklaarde u dat 4 jaar voor L. gewerkt zou hebben (CGVS, p. 20). U hierop gewezen verklaart u dat u sinds 2020 voor hem werkte (CGVS, p. 21). »

Het lijkt hier te gaan om een misverstand van de verzoeker, aangezien hij consequent heeft volgehouden dat hij sinds 2020 voor L.o werkte. Hij heeft dit verklaard voor de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dit tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS meerdere keren herhaald.

Toen hem werd gevraagd "sinds wanneer werkte u als chauffeur?", antwoordt hij slechts één keer, misschien per ongeluk of uit onoplettendheid, dat dat in 2025 was (NEP, blz. 14). Hij bedoelde 2020, wat duidelijk lijkt, aangezien hij dat later tijdens dezelfde hoorzitting zegt, zoals hij ook al bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd.

4. Met betrekking tot zijn collega's en leidinggevenden

De tegenpartij acht het weinig geloofwaardig dat de verzoeker geen details kan geven over zijn collega's en J., zijn leidinggevende :

« - Er zouden nog andere mensen in het bedrijf werken maar u weet niets over hen (CGVS, p. 15). Ook over de persoon die u uw orders gaf, mijnheer J., kan u niets vertellen (CGVS, p. 16). [...] Indien u dit werk 4 jaar deed kan redelijkerwijs van uw verwacht worden dat u meer details over zowel uw werk, uw werkgever, als u collega's zou kunnen vertellen. »

De tegenpartij heeft een beeld dat losstaat van de werkelijke context van de tewerkstelling van de verzoeker en van wat zij zegt dat zij van de verzoeker mag verwachten. Er zij aan herinnerd dat de verzoeker als chauffeur werkte, wat veel reizen en veel minder interactie met andere personen binnen het bedrijf met zich meebrengt. In tegenstelling tot een statische functie waarbij een werknemer de hele dag in dezelfde omgeving verblijft en op natuurlijke wijze relaties met zijn collega's opbouwt, was de verzoeker niet in de positie om het persoonlijke leven van de andere werknemers in detail te kennen. Hij kreeg zijn instructies van J., die slechts een opdrachtgever was. J. had niet veel contact met de verzoeker, omdat deze het grootste deel van de dag onderweg was om leveringen of andere opdrachten uit te voeren. Het is dan ook normaal dat hij weinig details over zichzelf of over de andere leden van het bedrijf kan verstrekken.

5. Met betrekking tot zijn relatie met L.

De tegenpartij is van mening dat de verklaringen over haar relatie met L. tegenstrijdig zijn :

- U weet over L. slechts dat hij vroeger minister van binnenlandse zaken was. U legt wisselende verklaringen af aangaande uw relatie met hem. U verklaarde aanvankelijk dat u hem wel gezien had, maar niet echt leren kennen. U zou hem wel gesproken hebben (CGVS, p. 15). Later verklaart u dat u met hem geen contact had, dat hij zijn ding deed en u uw werk (CGVS, p. 17). »

De vastgestelde tegenstrijdigheden worden door de tegenpartij overdreven. Verzoeker werkte voor een man die het erg druk had en aan het hoofd stond van zijn bedrijf. Als chauffeur had hij geen direct contact met hem en leerde hij hem niet kennen, ook al zag hij hem af en toe. Verzoeker had namelijk geen direct contact, aangezien de opdrachten via zijn leidinggevende J. werden gegeven. Zijn verklaringen weerspiegelen deze realiteit. Op geen enkel moment beweert hij dat hij een nauwe band met L. had, noch ontkent hij volledig dat hij hem kende. De verklaringen van de verzoeker dat hij L. af en toe zag zonder hem te kennen en vervolgens geen contact met hem had, zijn dus niet tegenstrijdig, in tegenstelling tot wat de tegenpartij probeert aan te tonen.

Gezien het bovenstaande lijkt het erop dat de vermeende tegenstrijdigheden en lacunes die de tegenpartij heeft vastgesteld met betrekking tot de tewerkstelling van de verzoeker sterk overdreven zijn. In de meeste gevallen gaat het niet om echte tegenstrijdigheden, maar om verklaringen die verschillen omdat de verzoeker zijn uitspraken verduidelijkt, maar die allemaal naar dezelfde realiteit verwijzen. De verklaringen van de verzoeker zijn in overeenstemming met de context van zijn tewerkstelling, waarbij hij als chauffeur werkzaam was binnen een informele structuur in Angola, gekenmerkt door voortdurende verplaatsingen, beperkt contact met zijn collega's en een indirecte hiërarchische band met zijn leidinggevende J..

Het feit dat de verzoeker de exacte naam van het bedrijf niet kent, dat hij de precieze banden tussen J. en L. niet kan uitleggen, dat hij de taken van zijn collega's niet in detail kan beschrijven of bepaalde data niet kan preciseren, weerspiegelt de structureel informele realiteit van de Angolese arbeidsmarkt en de specifieke aard van zijn functie.

Het lijkt er dus op dat de tegenstrijdigheden die door de tegenpartij zijn opgemerkt met betrekking tot het werk van de verzoeker voor L. in hun context moeten worden geplaatst en gerelativeerd, aangezien het in werkelijkheid geen echte tegenstrijdigheden zijn die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in twijfel kunnen trekken."

2.3. Verzoeker is het verder niet eens met de motivering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het CGVS. Verzoeker stelt hierover:

" De tegenpartij is van mening dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS over verschillende aspecten:

- Over het feit dat hij bij het CGVS geen melding zou hebben gemaakt van K., een persoon met wie L. overheidsgeld zou hebben verduisterd en over wie hij na zijn arrestatie werd ondervraagd - Met betrekking tot het verband tussen de telefonische bedreigingen en de hulp van zijn neef om het land te verlaten.*
- Met betrekking tot de telefonische bedreigingen die niet zouden zijn vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Ten eerste, met betrekking tot het weglaten van K. tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS, motiveert de tegenpartij haar redenering als volgt:

« Bij de DVZ verklaarde u dat u na uw arrestatie door de commandant ondervraagd werd, dat u hem vertelde dat u werkte voor L. en ook dat er u vragen gesteld werden over ene B.K. (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat L. en K. ervan beschuldigd werden om geld uit het middenveld ingezet te hebben om huidig President Joao Lourenço te promoten. Bij het CGVS vernoemt u K. in het geheel niet, ook al werd u gevraagd of ze u nog over andere zaken vragen stelden (CGVS p. 24). »

Er zij aan herinnerd dat de hoorzitting vier uur duurt en dat deze man op geen enkele wijze relevant is voor het asielverhaal van de verzoeker. Het feit dat hij dit tijdens de hoorzitting bij het CGVS niet heeft vermeld, is louter een vergissing die geen invloed zou mogen hebben op de algemene geloofwaardigheid van zijn verhaal, aangezien het om een detail gaat dat voor het grootste deel van zijn verhaal niet van belang is.

Vervolgens motiveert de tegenpartij de rest van haar redenering als volgt :

« - Bij het CGVS verklaarde u dat u na uw vrijlating telefonische oproepen begon te krijgen waarin u beschuldigd werd van verraad en er doodsb bedreigingen geuit werden (CGVS p. 21, 26). Uw neef zou ervoor gezorgd hebben dat u 3 dagen later naar (...) kon verhuizen om daar onder te duiken (CGVS p. 27). U laat duidelijk blijken dat uw neef u hielp het huis te verlaten nadat u hem op de hoogte bracht dat u bedreigd werd, en u dus bent ondergedoken vanwege de telefonische bedreigingen die u ontving en u uiteindelijk ook om deze reden het land verliet. »

De motivatie van de tegenpartij op dit punt is moeilijk te begrijpen, aangezien het verhaal van de verzoeker juist logisch en coherent is. Voor het CGVS legt hij uit dat hij na zijn vrijlating telefoontjes begon te ontvangen met beschuldigingen van verraad en doodsb bedreigingen. Hij bracht zijn neef op de hoogte van deze situatie, die hem enkele dagen later hielp zijn woning te verlaten om zich in (...) te verstoppen, waarna hij zijn vertrek uit het land organiseerde.

Hierin schuilt geen enkele tegenstrijdigheid en de motivering van de tegenpartij toont niet aan waarom deze verklaringen onverenigbaar zouden zijn.

Ten slotte is de tegenpartij van mening dat het feit dat de verzoeker de telefonische bedreigingen niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gemeld, zijn geloofwaardigheid nog verder ondermijnt:

« Bij de DVZ verklaarde u dat u op de dag van uw vrijlating opgebeld werd door uw neef. Hij zou u verteld hebben dat er mensen achter u aanzaten en dat u niet meer thuis kon blijven. Hierna dook u onder waarna uw neef al uw documenten regelde en u kon vertrekken (zie administratief dossier, Vragenlijst (GVS, vraag 5). U vermeldde toen niets over bedreigingen of telefoontjes die u gekregen zou hebben. De doodsb bedreigingen die u ontving maken de kern van uw asielrelaas uit en zijn in feite de aanleiding voor uw onderduiken en uiteindelijke vertrek. Uw nalaten deze te vermelden bij DVZ, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. »

Er zij nogmaals op gewezen dat het doel van de hoorzitting bij de OE is om een beknopte samenvatting van de redenen voor de aanvraag te verkrijgen. De meeste elementen worden pas later uitgewerkt voor het CGVS, dat precies de instantie is die belast is met de grondige behandeling van een asielverhaal. De verzoeker heeft aan de OE echter duidelijk uitgelegd dat zijn neef hem op de dag van zijn vrijlating had gebeld om hem te laten weten dat er mensen naar hem op zoek waren en dat hij niet langer bij hem kon blijven. Deze verklaring impliceert al dat er bedreigingen tegen hem bestaan. Het feit dat hij in dit stadium niet heeft gespecificeerd dat de bedreigingen met name de vorm van telefoontjes aannamen, doet niets af aan de inhoud van het verhaal: hij heeft aangegeven dat hij werd gezocht, dat hij zich moest verstoppen en dat hij om die reden was gevlucht.

De verschillen tussen de twee verhoren die door de tegenpartij zijn opgemerkt, wijzen dus niet op tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de verzoeker zouden aantasten, aangezien zijn verklaringen in beide gesprekken over het geheel genomen consistent blijven.”

2.4. Verzoeker is het eveneens niet eens met de motivering van de commissaris-generaal betreffende zijn verklaringen over zijn vlucht uit het land. Verzoeker stelt hierover het volgende:

“Deze motivatie houdt geen rekening met de realiteit van mensen die tot ballingschap worden gedwongen en de manier waarop zij hun vlucht organiseren.

Wanneer iemand met hulp van derden zijn land ontvlucht, heeft hij geen controle over de reisvoorwaarden. Hij kiest het document niet. Hij houdt het paspoort niet bij zich. Hij bepaalt de reisroute niet. Hij volgt instructies op. In de praktijk houdt de tussenpersoon de documenten bijna altijd in zijn bezit om fouten, verlies of inconsistenties bij controles te voorkomen.

Bovendien kan hem niet worden verweten dat hij de volledige identiteit van de persoon die hem heeft geholpen bij zijn reis niet bekendmaakt. Het is gebruikelijk dat mensen die hun toevlucht zoeken in Europa degenen die hen hebben geholpen beschermen, uit angst dat zij represailles zullen ondervinden.

Van iemand in deze situatie verwachten dat hij details verstrekt die vergelijkbaar zijn met die van een klassiek georganiseerde reis, komt neer op het negeren van de realiteit van de migratietrajecten van de meeste asielzoekers.

Dit is een duidelijke beoordelingsfout van de tegenpartij.”

2.5. Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker nog drie maanden na de bedreigingen in Angola is gebleven stelt verzoeker het volgende:

“Het feit dat de bedreigingen zijn gestopt na de nummerwijziging betekent niet dat het gevaar verdwenen was, maar alleen dat de verzoeker de nodige maatregelen heeft genomen om de voortdurende telefoontjes te stoppen. Het verbreken van het contactkanaal neemt zijn angst en de bedreigingen niet weg en neemt evenmin hun intentie of hun vermogen om de verzoeker schade te berokkenen weg. De verzoeker heeft niet gewoon “ter plaatse gebleven”, maar is uit zijn wijk vertrokken, heeft zich verstoppt en is van telefoonnummer veranderd. Dit is typisch gedrag voor iemand die zich onveilig voelt.

Bovendien kan het de verzoeker niet worden verweten dat hij de exacte identiteit van de personen die hem bedreigden niet kent, aangezien deze bedreigingen via anonieme telefoontjes werden gedaan.

De chronologie van de feiten is daarentegen zeker niet onbelangrijk. De telefoontjes begonnen onmiddellijk na zijn vrijlating, die volgde op zijn detentie en de ondertekening van een document waarin hij ermee instemde informatie over zijn werk door te geven. Deze opeenvolging van gebeurtenissen is niet neutraal. Vóór zijn arrestatie ontving hij geen bedreigingen. Pas nadat hij werd gezien als iemand die met de autoriteiten had meegewerkt, begonnen de intimidaties. Aangezien hij werkte voor een organisatie die

banden had met een politicus die bekend stond om corruptiezaken, is het volkomen logisch dat hij mensen uit zijn werkomgeving verdacht. Zijn vrijlating kon worden geïnterpreteerd als een teken van medewerking.

Ten slotte kan het vertrek uit het land niet in een paar uur worden geregeld en had hij tijd nodig, namelijk drie maanden, om de financiële middelen bijeen te brengen, de reis te organiseren en een betrouwbaar contactpersoon te vinden.

Wat nog belangrijker is, gezien de in het vierde deel beschreven context – corruptie, straffeloosheid, gebrek aan effectieve bescherming – is het volkomen redelijk dat de verzoeker zich uit deze context wilde verwijderen, waar hij op geen enkele manier bescherming van de Angolese autoriteiten had kunnen krijgen.

Het feit dat hij tijdelijk in Angola is gebleven, zich schuilhoudend en voorzorgsmaatregelen nemend, doet dus geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees, in tegenstelling tot wat de tegenpartij tracht aan te tonen.”

2.6. Verzoeker gaat verder in het verzoekschrift nog in op de algemene situatie in Angola en stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.7. Verzoeker vraagt om in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn land te hebben verlaten omdat hij bedreigd werd door personen van zijn werk. Hij brengt naar voor dat deze hem ervan beschuldigen een verrader te zijn. Bij een terugkeer naar Angola vreest verzoeker gedood te worden door personen die hem telefonisch hebben bedreigd. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsvrees van verzoeker. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

(a) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij tewerkgesteld was voor de voormalig minister van binnenlandse zaken, waarbij (i) hij niet de volledige naam kan zeggen van de persoon die hem dit werk heeft gegeven, noch kan hij uitleggen wat zijn connectie is met de voormalig minister van binnenlandse zaken, (ii) hij kan niet toelichten waarom precies hij voor de voormalig minister van binnenlandse zaken zou mogen werken, (iii) hij aanvankelijk beweert chauffeur te zijn van deze minister maar achteraf stelde dat hij voor zijn bedrijf werkte, (iv) hij de naam van het bedrijf niet naar voor kan brengen, (v) hij niets kan vertellen over de andere mensen die in het bedrijf werkzaam waren of over de persoon die hem orders gaf, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen geeft over wanneer hij voor dit bedrijf is beginnen werken en (vii) hij slechts weinig informatie over deze voormalig minister en werkgever naar voor kan brengen;

(b) de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenkomen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal;

(c) verzoeker na zijn arrestatie nog drie maanden in Angola verbleef zonder dat hij nog bedreigd werd of zonder dat er zich enige incidenten voordeden;

(d) verzoekers verklaringen over zijn vertrek uit Angola en de personen die hem daarbij hielpen niet overtuigen, waarbij (i) hij zijn neef enkel bij voornaam kent, (ii) hij de naam niet kent van de persoon waarmee hij naar België zou zijn gereisd en (iii) hij niet in het paspoort heeft gekeken waarmee hij Angola heeft verlaten.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

4.1.4. Betreffende de motivering van de commissaris-generaal dat verzoeker weinig weet over zijn J. die hem aan de job heeft geholpen en waarom precies verzoeker voor het bedrijf van de voormalig minister zou mogen werken, stelt verzoeker dat deze motivering niet past bij de informele context van de banen in Angola. Hij stelt dat een groot deel van de beroepsbevolking werkt in de informele sector zonder schriftelijk contract en zonder duidelijke administratieve registratie. Verzoeker brengt naar voor dat banen verkregen worden via persoonlijke relaties, informele aanbevelingen en vertrouwensnetwerken. Hij meent dan ook dat het geloofwaardig is dat hij zijn baan via een persoonlijk contact heeft kunnen bekomen.

Verzoeker dient er echter op gewezen dat niet wordt betwist dat hij zijn baan via een persoonlijk contact zou kunnen krijgen. Het wordt echter wel ongeloofwaardig beschouwd dat verzoeker slechts zeer weinig informatie over zijn persoonlijk contact naar voor kan brengen. Zo kan in navolging van de commissaris-generaal worden vastgesteld dat het inderdaad niet aannemelijk is dat verzoeker enkel de voornaam van J. weet, maar er zelfs niet in slaagt om de achternaam van deze persoon naar voor te brengen. Dit is des te bijzonder daar verzoeker in het verzoekschrift zelf stelt dat banen via persoonlijke relaties, informele aanbevelingen en vertrouwensnetwerken worden gegeven. Indien ze inderdaad een persoonlijke relatie hadden, kan er verwacht worden dat verzoeker meer over deze persoon weet. Tijdens het persoonlijk onderhoud kan verzoeker ook enkel naar voor brengen dat J. techniker was, maar niets meer (NPO, p.14). Dit is opmerkelijk daar hij ook verklaart dat hij en J. elkaar al jaren kennen. Er kan dus verwacht worden dat hij meer informatie over deze persoon naar voor kan brengen, *quod non in casu*. Waar verzoeker verklaart dat het gebruikelijk is dat mensen in Angola elkaar enkel bij de voornaam kennen is in de eerste plaats een blote bewering die niet wordt gesteund door enige informatie in het administratief dossier. Ten tweede kan deze bewering geen verklaring bieden voor het feit dat hij geen verdere persoonlijke elementen

over deze persoon naar voor kan brengen. Hierop gelet kan dus wel degelijk worden vastgesteld dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, daar hij enkel de voornaam van de persoon die hem aan de job heeft geholpen kan geven, maar geen bijkomende informatie naar voor brengt.

Verzoeker brengt verder naar voor dat niet van hem kan verwacht worden dat hij de hiërarchische band tussen J. en de voormalige minister kan uitleggen. Er kan volgens hem niet van hem verwacht worden dat hij de hiërarchische of contractuele banden tussen deze personen kan uitleggen. Van verzoeker wordt echter niet verwacht dat hij zeer uitgebreid de professionele of contractuele banden tussen deze personen kan uitleggen. Er kan echter wel van hem verwacht worden dat hij enige informatie geeft over deze personen en hun onderlinge band, daar J. voor zijn tewerkstelling in dit bedrijf heeft gezorgd en verzoeker vervolging vreest omwille van zijn tewerkstelling voor dit bedrijf. Dat verzoeker niet verder komt dan te stellen dat hij niet weet wat de connectie is tussen deze personen (NPO, p.15), kan zijn relaas niet aannemelijk maken, noch slaagt hij er op deze manier in op de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat het voldoende was om een rijbewijs te hebben en aanbevolen te zijn door een betrouwbaar persoon om deze tewerkstelling voor de voormalig minister te bekomen. Er kan echter verwacht worden dat verzoeker meer informatie kan geven over waarom hij werd gekozen voor deze tewerkstelling. Verzoeker brengt immers naar voor dat hij moest rondrijden voor L. en stortingen van geld moest doen (NPO, p.15). Daar dit toch enige verantwoordelijkheid met zich meebrengt kan moeilijk worden aangenomen dat verzoeker louter en alleen een rijbewijs diende te hebben om aangenomen te worden. Hij kan zich ook niet beroepen op het feit dat hij werd aanbevolen door een betrouwbare connectie. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat hij geenszins aannemelijk maakt enige vertrouwelijke band met J. te hebben, daar hij slechts zo weinig over deze persoon kan verklaren. Verzoeker kan de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen.

4.1.5. Verzoeker stelt verder dat zijn verklaring waar hij eerst stelt chauffeur te zijn geweest voor de voormalige minister, maar achteraf stelt dat hij enkel voor zijn bedrijf werkzaam was, niet tegenstrijdig is. Hij meent dat hij hierover steeds juiste verklaringen heeft afgelegd en zijn verschillende motiveringen naar dezelfde realiteit verwijzen. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij meent dat deze verklaringen niet noodzakelijk duiden op een tegenstrijdigheid, zodat de motivering op dit punt niet pertinent is, doet dit geen afbreuk aan de volgende motivering van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal stelt immers dat verzoeker de naam van het bedrijf van de voormalig minister niet naar voor kan brengen. Verzoeker meent dat er niet kan worden vastgesteld dat de voormalige minister zijn activiteit uitoefende via een formele onderneming of voor een zelfstandige persoon. Verzoeker kan met dit betoog echter niet overtuigen. De tewerkstelling van verzoeker voor deze minister of het bedrijf van deze minister is een kernelement van zijn vluchtrelaas. Er kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij hierover duidelijke en correcte verklaringen over aflegt. Verzoeker slaagt hier echter geenszins in. In het verzoekschrift slaagt hij er ook niet in om hierover verduidelijking te brengen. Hij beperkt zich immers tot te stellen dat hij niet weet hoe de onderneming waar hij tewerkgesteld was georganiseerd was. Hoewel van verzoeker inderdaad niet kan verwacht worden dat hij de hele structuur van de onderneming naar voor brengt, kan er echter wel verwacht worden dat verzoeker weet of het bedrijf waarvoor hij tewerkgesteld was een naam heeft of niet. Verzoeker slaagt er echter niet in deze basisinformatie naar voor te brengen. De commissaris-generaal stelt verder terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij is beginnen werken voor het bedrijf van de voormalige minister. Verzoeker verklaart immers op de DVZ dat hij is beginnen werken voor dit bedrijf in het jaar 2020 (vragenlijst cgvs, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker echter dat hij sinds 2025 voor hem heeft gewerkt (NPO, p.14). Verzoeker stelt dat hij altijd heeft volgehouden dat hij sinds 2020 voor deze minister heeft gewerkt en dat hij per ongeluk heeft gezegd dat hij sinds 2025 voor hem heeft gewerkt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft sinds 2025 als chauffeur te hebben gewerkt (NPO, p.14). De commissaris-generaal vraagt hierop uitdrukkelijk of verzoeker sinds 2025 voor deze persoon heeft gewerkt, waarop verzoeker bevestigend antwoordt (NPO, p.14). Verzoeker geeft dus wel degelijk tegenstrijdige informatie over zijn tewerkstelling. Daar de *protection officer* verzoeker twee keer bevraagd naar zijn verklaringen betreffende de start van zijn tewerkstelling, kan verzoeker niet worden gevolgd wanneer hij betoogt dat dit te wijten is aan een onvoorzichtigheid. Verder dient er ook op gewezen worden dat verzoeker slechts weinig concrete informatie naar voor kan brengen over wanneer hij precies met deze tewerkstelling is gestart. Zo slaagt hij er niet in om de maand naar voor te brengen waarin hij met zijn werk is gestart. Zoals hierboven reeds gesteld is de tewerkstelling van verzoeker de kern van zijn vluchtrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat hij hierover juiste en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Verzoeker blijft in gebreke.

4.1.6. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij voor dit bedrijf van de voormalige minister tewerkgesteld was, omdat hij geen verder informatie kan geven over zijn leidinggevende en over andere collega's in het bedrijf hoewel hij verklaart daar zeker vier jaar te hebben gewerkt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat dit normaal is, daar hij gewerkt heeft als chauffeur waardoor hij veel moest reizen en weinig interactie had met zijn collega's. Hij verklaart zijn gebrekkige kennis over zijn leidinggevende

door te stellen dat hij maar weinig contact had met deze persoon. Dit betoog kan echter niet worden gevolgd. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker als chauffeur minder contact had met zijn collega's en leidinggevende, kan er wel verwacht worden dat verzoeker enige informatie over zijn collega's en leidinggevende naar voor kan brengen. Verzoeker verklaart echter niets te weten over zijn leidinggevende en collega's. Zo stelt hij louter dat zijn collega's zich met hun eigen leven bemoeien (NPO, p.15) en dat hij niets over zijn leidinggevende weet (NPO, p.16). Indien verzoeker effectief vier of vijf jaar voor dit bedrijf heeft gewerkt, kan er weldegelijk van hem verwacht worden dat hij enige informatie over zijn collega's of leidinggevende naar voor kan brengen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke waardoor, in navolging van de commissaris-generaal, kan worden besloten dat dit afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

4.1.7. Betreffende verzoekers beperkte kennis over zijn werkgever, herhaalt verzoeker dat hij hier weinig contact mee had en hem niet leerde kennen. Het kan hem dan ook niet kwalijk worden genomen dat hij weinig over deze persoon weet. De tewerkstelling voor deze persoon maakt echter de kern van zijn vluchtrelaas uit. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker enige informatie over deze persoon kan geven, te meer daar deze persoon een publiek figuur was daar hij minister is geweest in de Angolese regering. Verzoeker verklaart echter tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij over deze persoon niets te vertellen heeft en brengt ook geen informatie naar voor (NPO, p.17). Indien verzoeker echter vervolging zou dienen te vrezen omwille van zijn tewerkstelling voor deze persoon, kan er verwacht worden dat hij hier de nodige informatie over heeft of opzoekt en de nodige zaken kan vertellen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Verzoeker kan de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent dan ook niet in een ander daglicht stellen.

4.1.8. Rekening houdend met het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt om de motivering van de commissaris-generaal betreffende zijn tewerkstelling voor een voormalig minister in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.9. De commissaris-generaal stelt bovendien tevens vast dat de verklaringen van verzoeker op de DVZ niet overeenkomen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wat verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker bij de DVZ gewag maakte van vragen over B.K., doch dat verzoeker deze persoon echter niet langer vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud. Volgens verzoeker is dit slechts een detail dat geen invloed heeft op het grootste deel van zijn relaas, doch dit kan niet overtuigen. Het gaat immers over de concrete invulling van zijn ondervragingen, nadat hij werd opgepakt door de Angolese autoriteiten. Dit betreft geen louter detail in het vluchtrelaas. De vaststelling dat hij hier effectief wisselende verklaringen over aflegt, doet dus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De tweede tegenstrijdigheid heeft betrekking op het moment waarop zijn neef op hoogte was van de bedreigingen die gericht waren aan verzoeker. Op de DVZ verklaart verzoeker dat zijn neef hem gewaarschuwd had op het moment van zijn vrijlating en hem vertelde dat er verschillende mensen achter hem aan zaten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij na zijn vrijlating doodsb bedreigingen ontving, waarna hij zijn neef op hoogte bracht dat hij bedreigd werd (zie NPO, p.21-27). In navolging van de commissaris-generaal kan worden besloten dat dit een tegenstrijdigheid betreft, die de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit haalt. Deze bedreigingen betreffen immers de kern van zijn vluchtrelaas en er kan dan ook verwacht worden dat hij hier correcte en coherente verklaringen over aflegt. Verzoeker tracht deze vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen, door zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen. Hij doet echter geen moeite om te verklaren waarom hij hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om afbreuk te doen aan de motivering van de commissaris-generaal, dat: *"Uw initiële verklaringen bij de DVZ komen op verschillende punten niet overeen met wat u verklaarde voor het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u dat u na uw arrestatie door de commandant ondervraagd werd, dat u hem vertelde dat u werkte voor L. en ook dat er u vragen gesteld werden over ene B.K. (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat L. en K. ervan beschuldigd werden om geld uit het middenveld ingezet te hebben om huidig President Joao Lourenço te promoten. Bij het CGVS vernoemt u K. in het geheel niet, ook al werd u gevraagd of ze u nog over andere zaken vragen stelden (CGVS p. 24). Bij het CGVS verklaarde u dat u na uw vrijlating telefonische oproepen begon te krijgen waarin u beschuldigd werd van verraad en er doodsb bedreigingen geuit werden (CGVS p. 21, 26). Uw neef zou ervoor gezorgd hebben dat u 3 dagen later naar (...) kon verhuizen om daar onder te duiken (CGVS p. 27). U laat duidelijk blijken dat uw neef u hielp het huis te verlaten nadat u hem op de hoogte bracht dat u bedreigd werd, en u dus bent ondergedoken vanwege de telefonische bedreigingen die u ontving en u uiteindelijk ook om deze reden het land verliet. Bij de DVZ verklaarde u dat u op de dag van uw vrijlating opgebeld werd door uw neef. Hij zou u verteld hebben dat er mensen achter u aanzaten en dat u niet meer thuis kon blijven. Hierna dook u onder waarna uw neef al uw documenten regelde en u kon vertrekken (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 5). U vermeldde toen niets over bedreigingen of telefoontjes die u gekregen zou hebben. De doodsb bedreigingen die u ontving maken de kern van uw asielrelaas uit en zijn in feite de aanleiding voor uw onderduiken en uiteindelijke vertrek. Uw nalaten deze te vermelden bij DVZ, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen."*

4.1.10. De commissaris-generaal stelt verder dat zijn verklaringen over zijn vertrek uit Angola en de personen die hem daarbij geholpen hebben, niet kunnen overtuigen. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat hij de achternaam van zijn neef niet kent, de naam niet kent van de persoon waarmee hij naar België zou zijn gereisd en niet in het paspoort heeft gekeken van de persoon waarmee hij Angola zou kunnen verlaten. Verzoeker stelt hierover in het verzoekschrift dat het logisch is dat hij niet in het document heeft gekeken, daar zijn tussenpersoon dit altijd bijhield om fouten, verlies en inconsistenties bij controles te vermijden. Dit verweer houdt echter geen steek, aangezien het net logisch zou zijn dat hij de inhoud van zijn documenten kent om eventuele inconsistenties of fouten bij controles te vermijden. Verder stelt hij dat van hem niet kan verwacht worden dat hij de naam van de persoon waarmee hij naar België heeft gereisd te kennen, omdat hij deze wil beschermen tegen eventuele represailles. Er kan echter van verzoeker verwacht worden dat hij vertrouwen heeft in de autoriteiten waarbij hij een verzoek om internationale bescherming indient. Er kan dus ook verwacht worden dat verzoeker juiste en correcte verklaringen aflegt over de verschillende elementen in zijn vluchtrelaas, zo ook de personen waarmee hij zijn reisweg heeft ondernomen. Verzoeker laat verder de vaststelling van de commissaris-generaal betreffende de achternaam van zijn neef volledig ongemoeid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn vertrek uit Angola en de personen die hem hiermee helpen geenszins overtuigen.

4.1.11. De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoeker na zijn arrestatie nog drie maanden in Angola kon blijven, zonder dat er zich incidenten voordeden, en dat hij geen informatie kan geven over de personen die hem bedreigd hebben. Hij tracht deze motivering te weerleggen door zijn verklaringen te herhalen dat hij niet ter plaatse is gebleven, uit zijn wijk vertrokken is, zich heeft verstopt en zijn telefoonnummer veranderd heeft. Hij meent ook dat hij niet kan weten wie hem bedreigd heeft daar het anonieme telefoontjes betreffen. Door louter zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen kan verzoeker echter geen afbreuk doen aan de motivering van de commissaris-generaal. Deze wordt dan ook overgenomen waar hij stelt: *“U verbleef na uw zogenaamde arrestatie nog 3 maanden in Angola, zonder dat u nog bedreigd werd of zonder dat er zich incidenten voordeden. U heeft verder geen enkele informatie over de personen die u bedreigd zouden hebben. U verklaarde expliciet dat er na uw verhuis naar (...), twee maanden voor uw vertrek uit Angola, niets meer gebeurd is (CGVS, p. 27). U gevraagd of u nog bedreigd werd verklaart u dat u van telefoon gewisseld bent en dan niet meer (CGVS, p. 27). U zou beslist hebben om Angola te verlaten omdat u bedreigd werd, ook al ondervond u geen enkel probleemmeer. De wijk waarin u onderdook bevond zich nabij de wijk waarin u woonde, ze werden slechts gescheiden door een straat (CGVS, p. 12, p. 28). U weet tot op vandaag niet wie u bedreigde (CGVS, p. 20, p. 25, p. 26, p. 28) en uit uw verklaringen blijkt niet dat u echt veel moeite deed om dit te achterhalen (CGVS, p. 27-28). U vermoedt dat ze van uw werk waren, maar heeft geen concrete elementen waaruit die deze hypothese zouden kunnen bevestigen (CGVS, p. 25).”*

4.1.12. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoeker (i) er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij tewerkgesteld was voor een bedrijf van een voormalige minister van de Angolese overheid; (ii) dat zijn tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid; (iii) dat zijn ongestoorde verblijf van drie maanden in Angola afbreuk doet aan zijn ingeroepen vrees en (iv) dat zijn verklaringen over de personen die hem hebben geholpen om Angola te verlaten niet overtuigen. In het licht van deze omstandigheden, is het niet dienstig dat verzoeker verwijst naar zijn vrees in het licht van de algemene situatie in Angola.

4.1.13. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de neergelegde documenten wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat deze documenten de identiteit van verzoeker aantonen en aantonen dat verzoeker over een rijbewijs beschikt. Deze elementen worden niet betwist.

4.1.14. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES